

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **F. F.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2012, č. j. JMK 45429/2012, sp. zn. S-JMK 45429/2012/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. ODSČ-52277-PŘ/11CI, byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit dne 4. 12. 2011 v 10:36 hod. při řízení

motorového vozidla tovární značky, reg. zn. v Brně na ulici Terezy Novákové 106 tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. Hlídkou Městské policie Brno mu byla na ulici Terezy Novákové 57, silničním radarovým rychloměrem AD9C, v. č. 06/0022 naměřena rychlost 73 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 70 km/hod. Svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že přestupek dle ust. § 125c) odst. 1 písm. f) bod 3 citovaného zákona spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců 2x, byla mu podle ust. § 125c) odst. 4 písm. e) a ust. § 125c) odst. 5 citovaného zákona v souladu s ust. § 11 odst. 1, 2 a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců, který je vykonatelný ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 4. 10. 2012, č.j. JMK 45429/2012, sp. zn. S-JMK 45429/2012/OD/Fö, bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Citované rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě ze dne 29. 10. 2012 doručené Krajskému soudu v Brně dne 2. 11. 2012 navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Namítl, že řízení o přestupku proběhlo v I. stupni bez jeho přítomnosti, kdy sice k jednání byl předvolán, ale vzhledem ke své dlouhodobé nepřítomnosti v místě bydliště, kterou v průběhu řízení o odvolání nezpochybnitelně doložil, si předvolání z poštovního úřadu nemohl vyzvednout, proto se o konání ústního jednání včas nedozvěděl a za této situace se k němu nemohl tudíž dostavit. V důsledku nezaviněné nepřítomnosti byl proto zkrácen na svých právech, a to právo na osobní účasti na jednání, právo na obhajobu, přičemž tento postup navíc vedl k tomu, že v řízení nebyl zjištěn stav věci do takové míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Namítl dále, že napadené rozhodnutí bylo vydáno bez jednání, bez přítomnosti svědků a pouze na základě nedostatečných podkladů, tedy v rozporu s ust. § 74 zákona o přestupcích. V jeho případě podmínka řízení bez jeho přítomnosti spočívající v tom, že se nedostavil bez důležitého důvodu, splněna nebyla. Byl toho názoru, že naopak v průběhu odvolacího řízení prokázal, že k jednání se nemohl objektivně dostavit, aniž by jakkoliv porušil zákon a aniž by byla příčina nedostavení se svévolná, neboť v termínu, kdy se předvolání doručovalo, se v místě bydliště nezdržoval, proto se o předvolání nemohl dozvědět a k jednání se dostavit.

Ve stížních bodech dále uvedl, že v řízení existují pochybnosti ohledně zjištění skutkového stavu přestupku, sice že v kritickou dobu řídil motorové vozidlo, které údajně překročilo rychlost jízdy. Uvedl, že předmětné vozidlo řídil pan R. J. Dále namítl, že neexistuje důkaz, že by byl jako řidič s vozidlem zastaven. Dle jeho názoru vozidlo nebylo strážníky vůbec zastaveno, kontakt se strážníky proběhl v době, kdy vozidlo bylo zaparkováno, posádka vozidla se nacházela na parkovišti zcela mimo vozidlo, navíc na jiném

místě, než je uvedeno ve spisu. Strážníci nevěděli, kdo s vozidlem na parkoviště přijel, a kteří lidé k autu patří, přičemž teprve poté, co se jich zeptal, zda něco potřebují, zjistil, že hledají jeho vozidlo. V této souvislosti pak oznámil, že se jedná o jeho vozidlo, nekomentoval však, kdo byl řidičem v době projetí kritickou křižovatkou. Jednání byli přítomni svědci R. J. a Š. J.

Žalobce dále vyslovil pochybnosti o správné hodnotě naměřené rychlosti jízdy, kdy uvádí, že způsob měření rychlosti jízdy byl nejen pochybný, nýbrž zcela nelegitimní, strážníky byl proveden v rozporu se zákonem a v rozporu s návodem k obsluze radaru, protože bylo měřeno více vozidel jedoucích souběžně. Tuto skutečnost měli strážníci zamlčet a vhodným sestřihem fotografie zmanipulovat tak, aby nebylo zřejmé, že došlo k nedovolenému měření rychlosti jízdy více vozidel v jednom záběru radaru.

Vytkl dále, že správní orgány nepřipustily provedení žádného navrženého důkazu, žádal proto, aby tyto byly provedeny v řízení před soudem.

Zároveň brojil i proti postupu správních orgánů, kterým došlo k nepřipustnému porušení zákazu dvojího přičítání, neboť okolnost opakovaného skutku, jejíž součástí samotné skutkové podstaty a jemu příslušející zákonné sazby. Pokud tato okolnost opakujícího se skutku byla ještě navíc vyhodnocena jako přitěžující, na jejímž základě byly uloženy sankce, pokuty a zákazu činnosti na samotné horní hranice trestní sazby, namítl porušení principu dvojího přičítání, kdy opakovanost byla zákonodárcem pojata jako znak skutkové podstaty podmiňující uložení zásadně jiného druhu i výše trestu, než kdyby o opakovanost skutku nešlo, a současně správním orgánem jako okolnost přitěžující, na jejímž základě byly uloženy horní hranice trestní sazby zákazu činnosti a pokuty.

Dle názoru žalobce došlo během řízení k porušení § 3 správního řádu, protože žádný ze správních orgánů nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 citovaného zákona, přičemž vydáním správního rozhodnutí došlo též k porušení článku 2 odst. 3 a článku 10 Ústavy ČR č. 1/1993 sb. a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb.

III.

Právní stanovisko žalovaného ze dne 7. 1. 2013 a 30. 1. 2013 a vyjádření žalobce ze dne 21. 1. 2013:

Žalovaný v písemném stanovisku k žalobě ze dne 7. 1. 2013 se vypořádal s námitkami žalobce následovně:

Žalobcovu námitku, že přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti, aniž by mu bylo řádně doručeno předvolání, čímž měl porušit jeho právo na obhajobu a právo na spravedlivý proces, pokládal za nedůvodnou. Uvedl, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán, protože nebyl zastížen, byla mu zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky v uložené době. K vyzvednutí byla dne 31. 1. 2012, žalobce

si však písemnost nevyzvedl, proto ve věci bylo postupováno dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“). Tímto způsobem bylo předvolání k ústnímu projednání přestupku doručeno žalovanému dne 10. 2. 2012. Žalobce argumentoval, že v době, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí, se v místě bydliště nezdržoval, údajně měl ode dne 29. 1. 2012 do 12. 2. 2012 se zdržovat na dovolené v Egyptě. Dle názoru žalovaného uváděné skutečnosti nemohly samy o sobě zakládat neplatnost doručení předvolání. Žalobce neprokázal, že si bez svého zavinění nemohl uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Důvod, že v době uložení zásilky se nezdržoval v místě doručování, a to z důvodu jeho pobytu na dovolené, žalovaný neuznal, neboť žalobce neopustil bydliště, kam mu bylo doručováno, nezávisle na své vůli. Pro odjezd z místa doručování se sám rozhodl, nelze tedy mít za to, že v místě doručování nepobýval bez svého zavinění. Věděl-li, že se bude zdržovat mimo místo svého bydliště, měl možnost upravit svoje poměry tak, aby si zajistil řádné doručení písemností v probíhajícím řízení, o němž věděl. Z doložené cestovní smlouvy vyplývá, že se měl vrátit z dovolené dne 12. 2. 2012. Pokud by se zajímal o obsah doručované písemnosti, a to třeba i s několikadenním odstupem po svém návratu, ústní projednání přestupku nařízené na den 21. 2. 2012 by nepromeškal. Žalovaný proto pokládal doručení předvolání k ústnímu projednání za řádně provedené, byly tak splněny i podmínky pro konání ústního projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, jelikož k nařízenému ústnímu jednání se žalobce nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

K názoru žalobce, že v řízení existují pochybnosti ohledně zjištění skutkového stavu přestupku z důvodů shora podrobně uvedených žalovaný konstatuje, že nejsou dány důvody k nevěrohodnosti a nepřesnosti skutečností uvedených v podkladech rozhodnutí o přestupku. Jednoznačně bylo popsáno, kdy byla vozidlu řízenému obviněným rychlost změřena a s jakým výsledkem, kde bylo vozidlo řízené obviněným strážníky zastaveno, že během doby od změření rychlosti vozidla do jeho zastavení hlídkou Městské policie nedošlo k zastavení vozidla s možností výměny řidiče a jaký postoj vůči obvinění z přestupku zaujal obviněný. Nebyl zjištěn jakýkoliv poměr strážníků k obviněnému mající vliv na přístup v jejich jednání ve vztahu k obviněnému a následně na věrohodnost jimi uváděných skutečností. Neobstojí ani tvrzení žalobce, že se strážníky jednal pouze z toho důvodu, že je vlastníkem vozidla a cítí se být za jeho provoz odpovědný, neboť z oznámení přestupku vyplývá, že s ním bylo od prvopočátku jednáno jako s obviněným ze spáchání přestupku, kdy měl též možnost se do tohoto oznámení jako řidič, který se dopustil přestupku, vyjádřit, což také, byť stručně, učinil. Žádné konkrétní výhrady ve vztahu k přestupku kladené mu za vinu, do oznámení přestupku však neuvedl.

K žalobcovým pochybnostem o správné hodnotě naměřené rychlosti jízdy, žalovaný uvedl, že hlídka Městské policie Brno naměřila vozidlu řízenému obviněným rychlost 73 km/hod., a to silničním radarovým rychloměrem AD9C, v. č. 06/0022. Součástí spisového materiálu byl také ověřovací list č. 186/11, z něhož bylo patrné, že předmětný rychloměr je ověřen, je možné jej použít k měření rychlosti, splňovalo podmínky stanovené metrologickými předpisy. Ověření bylo provedeno dne 5. 9. 2011 s dobou platnosti do 4. 9. 2012. Důvody pochybovat o výsledcích měření tedy zjištěny nebyly. Ze záznamu o přestupku – výstupu z měřicího zařízení založeného ve spise a provedeného jako důkaz

v řízení o přestupku dále jednoznačně vyplývá, že tímto zařízením bylo změřeno pouze vozidlo tov. zn., reg. zn., nikoliv jiné vozidlo.

Namítá-li žalobce, že správní orgány nepřipustily provedení žádného navrženého důkazu a neprovedly důkazy, s touto námitkou se žalovaný neztotožnil, neboť z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 21. 2. 2012 vyplývá, jaké důkazy byly při tomto ústním projednání provedeny, sice přečtením listin: 2x oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku s fotodokumentací, ověřovací list č. 186/11, výpis z EKŘ, technické parametry rychloměru, doporučení MD a určená místa měření rychlosti MP. Pokud správní orgán neprovedl žalobcem navržené důkazy, argumentoval žalovaný tím, že dle právní úpravy je ponecháno na úvaze správního orgánu, které důkazy a v jakém rozsahu provede, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Byl toho názoru, že na základě citovaných důkazů byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci odůvodňující vydání rozhodnutí o přestupku.

Rovněž žalobcovu námitku, že postupem správních orgánů došlo k nepřípustnému porušení zákazu dvojího přičítání, považuje za nedůvodnou a neopodstatněnou, neboť správní orgán I. stupně při stanovení výše sankce nevycházel výlučně z toho, že totožný přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců 2x po sobě, nýbrž z toho, jak je uvedeno i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že jednání obviněného z přestupku porušilo zájem společnosti nikoliv v nepatrné míře, neboť svým vozidlem překročil v obci nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 20 km/hod., kdy přitěžující okolnosti lze spatřovat v tom, že se jednalo o jízdu v dopoledních hodinách těsně před přechodem pro chodce, žalobce má v evidenční kartě řidiče již 11 záznamů o přestupcích, z toho 4 o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, z čehož plyne, že se přestupků dopouští opakovaně, což svědčí o jeho nekázni při účasti na provozu na pozemních komunikacích. Polehčující okolnosti při ukládání sankce shledána nebyla.

Brojí-li žalobce proti tomu, že během řízení došlo k porušení § 3 správního řádu, protože žádný ze správních orgánů nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 citovaného zákona, žalovaný je toho názoru, že v rámci celého správního řízení byly respektovány práva žalobce. Řízení bylo zahájeno dnem doručení oznámení přestupkového řízení, v oznámení přesně bylo specifikováno jednání, jímž jmenovaný porušil zákonem uloženou povinnost, byl náležitě poučen o jeho procesních právech a povinnostech, žalobci byla dána možnost realizovat během řízení jeho práva. Skutkový stav byl dostatečně prokázán a jednoznačně svědčil o vině žalobce z přestupku. Žalovaný proto s podanou žalobou nesouhlasí, v předmětném řízení bylo rozhodováno zcela v souladu s platnou právní úpravou, navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

V podání ze dne 21. 1. 2013 uvedl žalobce, že podal podnět k přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstvu dopravy ČR, proto navrhl, aby řízení o správní žalobě bylo přerušeno do doby, než uvedený správní orgán o jeho podnětu rozhodne.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 30. 1. 2013 potvrdil, že uvedené podání žalobce obdržel, nicméně žalobcův podnět o přezkumné řízení s příslušným spisovým materiálem nelze postoupit k přezkoumání nadřízenému správnímu orgánu, tj. Ministerstvu dopravy ČR,

neboť kompletní spisový materiál byl poskytnut Krajskému soudu v Brně pro potřeby přezkumného soudního řízení. Z uvedených důvodů proto nesouhlasil s přerušením řízení o správní žalobě.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Městské policie Brno ze dne 4. 12. 2011, úřední záznam o podezření ze spáchání přestupku v dopravě ze dne 4. 12. 2011, záznam o přestupku vytištěný dne 5. 12. 2011, ověřovací list č. 186/11 vydaný AMS K22, výpis z evidenční karty žalobce ze dne 2. 1. 2012, předvolání k ústnímu projednání přestupku dne 26. 1. 2012, protokol o ústním projednání přestupku uvedeného dne, písemná omluva žalobce z neúčasti u tohoto jednání doručená správnímu orgánu I. stupně dne 26. 1. 2012, doklad o nemoci vystavený dne 23. 1. 2012 MUDr. B. Č., předvolání k ústnímu jednání dne 21. 2. 2012, zásilka s předvoláním k jednání připravena k vyzvednutí dne 31. 1. 2012, vrácení odesilateli (Magistrát města Brna) dne 13. 2. 2012, úřední záznam ze dne 14. 2. 2012 o ověření v evidenci obyvatel doručovací adresy, protokol o ústním jednání ze dne 21. 2. 2012, rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. ODSČ-52277-PŘ/11CI, odvolání žalobce doručené správnímu orgánu I. stupně dne 13. 3. 2012, výzva k doplnění odvolání ze dne 15. 3. 2012, doplnění odvolání žalobcem ze dne 30. 3. 2012 a rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2012, č.j. JMK 45429/2012, sp. zn. S-JMK 45429/2012/OD/Fö.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce jednak kritizuje správnost napadeného rozhodnutí, které naopak pokládá za nezákonné a dále, že žalovaný se svým rozhodnutím dopustil porušení základních zásad správního řízení a zkrátil jej tak na jeho zákonem garantovaných právech. Krajský soud

v Brně na tato žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, jež dostatečně vyložil, jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí, a sice např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, uvedl: „*pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč v souladu se správním spisem shledal zjištění skutkového stavu žalovaný za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a z jakého důvodu nepovažoval důvodnou právní argumentaci žalobce v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu.*“ Také v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, www.nssoud.cz Nejvyšší správní soud rozvedl, že: „*v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné názory.*“ Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodování určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede a které nikoliv. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci Krajský soud v Brně k závěru, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Z provedeného dokazování v rámci správního řízení bylo zcela přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání popisovaného přestupku ze strany žalobce. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí mimo jiné tím, že uhne vlastní argumentaci. Rozsah jeho tvrzení pak určuje rozsah soudního přezkumu ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č.j. 8 As 27/2010-75, www.nssoud.cz).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 4. 12. 2011 v 10:36 hod. při řízení motorového vozidla tov. zn., reg. zn. v Brně, na ulici Terezy Novákové, překročil žalobce nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. Hlídkou Městské policie Brno mu byla na ulici Terezy Novákové 57 silničním radarovým rychloměrem AD9C, v. č. 06/0022 naměřena rychlost 73 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 70 km/hod. Žalobce vyslovil pochybnosti ohledně zjištění skutkového stavu přestupku, neboť dle jeho tvrzení vozidlo řídil

pan Roman Jonáš, nar. 21. 4. 1977, dále že neexistuje důkaz, že by byl jako řidič s vozidlem zastaven, neboť kontakt s policií proběhl v době, kdy vozidlo bylo zaparkováno, řidič a spolujezdci ve vozidle nebyli. Teprve šetřením policie v součinnosti se žalobcem zjistil, že hledají vozidlo a identifikují řidiče, popř. osoby patřící k vozidlu.

Z oznámení přestupku i úředního záznamu ze dne 4. 12. 2011 však vyplynulo, že Městská policie Brno prováděla měření rychlosti v místě, kde je rychlost stanovena zákonem na 50 km/hod. Během doby od změření vozidla do jeho zastavení hlídkou MP v 10:37 hod. na ulici Terezy Novákové 106, nedošlo k zastavení vozidla s možností výměny řidiče. Vozidlo řídil žalobce, jednalo se o vozidlo reg. zn., tov. zn. Z předložených důkazů především záznamu o přestupku ze dne 5. 12. 2011 je zřejmo, že překročení dané rychlosti bylo měřeno měřicím zařízením – silničním radarovým rychloměrem AD9C, v. č. 06/0022, bylo naměřeno zařízením, které bylo doloženo ověřovacím listem, z něhož vyplývá, že jej lze používat k měření rychlosti a že měřidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy. Ověření bylo provedeno dne 5. 9. 2011 s dobou platnosti do 4. 9. 2012, rychlost vozidla řízeného žalobcem byla tímto přístrojem měřena dne 4. 12. 2011, tedy v době platnosti ověření. Soud nemá důvod pochybovat o výsledcích měření. Ve správním spise se mimo prosté kopie ověřovacího listu nachází i záznam o přestupku s fotografií uvedeného vozidla s čitelnou registrační značkou 8BO 3247, typ vozidla Mitshubishi ASX, dále jsou uvedeny údaje o dni, čase a rychlosti, údaj identifikující měřicí zařízení dle jeho čísla, přičemž toto číslo je identické s číslem na ověřovacím listu. Ověřovací list byl vystaven autorizovaným metrologickým střediskem, tedy autoritou, která má k této činnosti příslušné oprávnění, a to na základě právních platných předpisů vztahující se k této činnosti. Proto i soud záznam z měřicího zařízení považuje za způsobilý důkazní prostředek o tom, že žalobce maximálně povolenou rychlost překročil. Jednoznačně tedy vyplývá, že uvedeným zařízením bylo změřeno pouze vozidlo tov. zn., reg. zn., nikoliv jiné vozidlo. Argumentace žalobce, že mělo být měřeno více vozidel jedoucích souběžně a vhodným sestřihem fotografie, tak tato skutečnost byla zamlčena, pokládal soud za neopodstatněnou, nepřesvědčivou a neprůkaznou. Nepřesvědčivé bylo i žalobcovo tvrzení, že vozidlo neřídil, naopak jej řídil pan R. J., že vozidlo nebylo strážníky vůbec zastaveno, nýbrž tito nevěděli, kdo s vozidlem na parkoviště přijel, a které osoby k němu patří, že s policií jednal pouze z toho důvodu, že je vlastníkem vozidla a cítil se být za jeho provoz odpovědný, neboť z oznámení přestupku vyplývá, že bylo od začátku jednáno s žalobcem jako s osobou obviněnou ze spáchání daného přestupku a ačkoliv s přestupkem nesouhlasil, žádné konkrétní výhrady kladené mu za vinu do oznámení přestupku neuvedl, resp. neuvedl žádné okolnosti týkající se způsobu zjištění, především za situace, kdy dle jeho tvrzení vozidlo neřídil on, ale jiná osoba. Tuto skutečnost, byla-li by pravdivá, mohl a měl tudíž uvést již do oznámení přestupku, což však neučinil. Z citovaných podkladů jednoznačně vyplývá místo, čas i s jakým výsledkem byla rychlost vozidla změřena, kde bylo vozidlo MP zastaveno, že nedošlo k zastavení vozidla s možností výměny řidiče. Tyto skutečnosti byly zjištěny Policií ČR, čili orgánem kompetentním provádět dohled nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupku

na videozáznam a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku.

Soud s ohledem na provedené důkazy, které shledal dostačujícími, se ztotožnil se stanoviskem žalovaného, pokud nepřipustil provedení žádného navrženého důkazu, tj. svědka R. J. a Š. J., jejichž čestné prohlášení týkajícího se popisu skutkového děje přiložil k žalobě, neboť z listinných důkazů, které byly provedeny při ústním jednání dne 22. 2. 2012 (2x oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku s fotodokumentací, ověřovací list č. 186/11, výpis z EKR, technické parametry rychloměru, doporučení MD a určená místa měření rychlosti MB byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci prokazující protiprávnost jednání žalobce. Na tomto místě je třeba upozornit na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který již opakovaně judikoval, že „... provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený, logický, provázaný, důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět na možnost jiného závěru (viz rozsudek ze dne 3. 5. 2007, č.j. 8 As 10/2006-48, www.nssoud.cz).“

Pro úplnost uvedených závěrů lze ještě odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečností, které jsou předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, jež je pozitivně právně vyjádřena v § 34 odst. 5 správního řádu. V souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy, je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak, pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování nezjišťuje neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“

Soud dále neshledal relevantnost žalobcovy námitky, že řízení o přestupku proběhlo před správním orgánem I. stupně bez jeho přítomnosti v rozporu s ust. § 74 zákona o přestupcích.

Výkladem ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval, např. v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č.j. 2 As 36/2010-58, dále pak i např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, oba dostupné na www.nssoud.cz, v němž

mj. konstatoval, že „podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranou náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Ustanovení § 74 odst. 1 citovaného zákona hovoří o náležité omluvě a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodu. Účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgánem vyžadována a je předvolán podle ust. § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání aniž by se náležitě, tedy i bezodkladně, omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže žalobce polemizuje se způsobem zjišťování skutkového stavu věci jen z podkladů obsažených ve správním spise, nelze než uvést, že pokud měl správní orgán skutkový stav věci postaven na jisto na základě takových podkladů a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení výsledku žalobce i případně svědků, který se vlastní vinou připravil o potenciální možnost takto ustavený skutkový stav korigovat.“

V daném případě se žalobce k ústnímu jednání dne 26. 1. 2012 téhož dne řádně omluvil (zdravotní potíže). Vzhledem k tomu, že je důchodce, přiložil doklad MUDr. B. Č. ze dne 23. 1. 2012 prokazující neschopnost na úrovni pracovní neschopenky. Další ústní jednání o přestupku bylo nařazeno na den 21. 2. 2012, vzhledem k tomu, že při doručování zásilky nebyl zastižen, byla mu zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních důsledcích jejího nevyzvednutí v úložní době. Zásilka s předvoláním byla připravena u provozovatele poštovních služeb k vyzvednutí dne 31. 1. 2012. Adresát si však zásilku v dané lhůtě nevyzvedl, proto správní orgán I. stupně postupoval dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu a na základě tzv. fikce doručení bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu projednání přestupku dne 10. 2. 2012. Dále je třeba zdůraznit, že řízení o přestupku bylo zahájeno v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku žalobci (doručeno dne 5. 1. 2012), v němž mj. byl poučen o svých procesních právech a povinnostech s taxativním uvedením příslušných právních ustanovení správního řádu i zákona o přestupcích. Žalobce sice tvrdil, že v době, kdy byla zásilka uložena u provozovatele poštovních služeb a připravena k vyzvednutí, se v místě bydliště nezdržoval, neboť v době ode dne 29. 1. 2012 do 12. 2. 2012 se měl zdržovat na dovolené v Egyptě, nicméně v místě doručování zásilky byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s uvedením

odesilatele, s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí takto uložené zásilky. Rozhodl-li se pro odjezd z místa doručování, nelze z tohoto vydedukovat, že v místě doručování nepobýval bez svého zavinění. Je třeba dále vycházet i z toho, že o zahájení řízení o přestupku byl žalobce řádně informován. Při omluvě z ústního jednání nařízeného dne 26. 1. 2012 (písemná omluva doručena správnímu orgánu I. stupně dne 26. 1. 2012) lze předpokládat, že již mu byl znám termín dovolené (nástup dne 29. 1. 2012), takže tuto skutečnost mohl správnímu orgánu oznámit. Vrátil-li se z dovolené dne 12. 2. 2012, měl možnost na základě ve schránce nalezené výzvy a poučení za situace, kdy mu bylo známo, že je s ním u správního orgánu I. stupně vedeno řízení o přestupku, obeznámit se s obsahem doručované písemnosti, čímž by ústní projednání přestupku nařízené na den 21. 2. 2012 nepromeškal. Zbývá tedy posoudit, zda omluva žalobce z důvodu dovolené odpovídá zákonnému požadavku náležité omluvy nebo důležitému důvodu. Krajský soud v Brně musí přisvědčit názoru žalovaného, že hodnocení toho, zda se jedná o náležitou omluvu nebo důležitý důvod, je věcí správního uvážení. Soudu nicméně přísluší posoudit, nepřekročí-li správní orgán meze správního uvážení a není-li jeho postup projevem nepřipustné libovůle. Soud shledal, že správní orgán postupoval v dané věci naprosto správně, doručení předvolání k ústnímu projednání bylo považováno za řádné. Podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tak byly splněny.

Za nedůvodný, nemající vliv na posouzení věci pokládal soud i argument žalobce, že postupem správních orgánů došlo k nepřípustnému porušení zákazu dvojího přičítání, který lze dovodit z obecného ústavního principu „ne bis in idem“ obsaženého v článku 40 odst. 5 Listiny a rovněž ze základních zásad správního trestání. Jak vyplývá z výpisu evidence karty řidiče, totožný přestupek jmenovaný spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců 2x po sobě, nicméně v návaznosti na ust. § 125c) odst. 4 písm. e) a § 125c) odst. 5 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 11 odst. 1, 2 a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je nutno vycházet z toho, že jednání žalobce z přestupku porušilo zájem společnosti, sice překročením nejvyšší dovolené rychlosti minimálně o 20 km/hod., přitěžující okolností byla doba jízdy v dopoledních hodinách, místo, tj. před přechodem pro chodce, dále i skutečnost, že v záznamu o přestupcích má z 11 záznamů 4 týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tzn. že uvedené skutky prokazují zvýšenou nekázeň žalobce při účasti v provozu na pozemních komunikacích. Soud proto v plném rozsahu se ztotožnil se stanoviskem žalovaného.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že nedošlo k procesním pochybením, která jsou vytýkána žalobcem a v důsledku kterých by došlo k porušení kritérií stanovených § 2 a § 3 správního řádu, porušení článku 2 odst. 3 a článku 10 Ústavy ČR č. 1/93 Sbírky a porušení článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod č. 2/93 Sbírky, proto žalobu shledal nedůvodnou a nezbylo mu než ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti

nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová